Odpuščanje grehov in čaščenje podom

Nekateri moderni filozofi, ki imajo seveda tudi MENE samo za filozofa trdijo, da ima po krščanskem nauku vsak človek pravico grehe, ker sem JAZ, ustanovitelj tega nauka, odpuščal takšnim ljudem, ki ME osebno niso nikoli užalili.

Takšnim filozofom odgovarjam približno tako, kot SEM rekel tistim Judom, ki so postavili predme prešuštnico: "Kdor izmed vas je brez greha, naj jo kamenja, in njegovo dejanje bo priznano v vseh nebesih!"

JAZ sem kot človek lahko odpuščal grehe vsakomur, ker SEM bil SAM brez greha. Kdor pa ni brez greha, ne sme delati tega.

Kajti brez greha biti se pravi: biti na najvišji stopnji ponižnosti in ljubezni. Božja postava mora postati lastna narava takšnega človeka: Vse strasti njegovega mesa morajo biti od otroštva naprej odpravljene do najgloblje stopnje, da lahko v njem popolnoma prebiva božja moč.

Šele tedaj bi lahko takšen človek rekel temu ali onemu: "Tvoji grehi so ti odpuščeni!" in bi mu bili odpuščeni.

Toda tu grehov ne odpušča človek, temveč edino božja moč. Samo njej je mogoče spraviti srca tistih, ki so drug nad drugim grešili in padli v sovraštvo. To pomeni, da srca tako prežari s svojim božjim ognjem, da se zaradi tega zadušijo vsa jeza, napuh in nevoščljivost. Samo po sebi pa se razume, da tega ne zmore nobena človeška sila, ampak samo božja moč.

Zaradi tega lahko človek Bogu samo reče: "Gospod, odpusti mi moje grehe, ki sem jih zagrešil nad mnogimi brati, ki jih zdaj ne morem več prositi za odpuščanje. Tvoji moči, o Gospod, je za vekomaj pridržano, da stori tisto, kar bi rad storil jaz sam, če bi mogel!"

Glejte, samo tako lahko edino božja moč odpušča grehe, ki jih ljudje ne morejo več odpustiti drug drugemu: ali zaradi velike krajevne oddaljenosti ali če je telesna smrt postavila nepredirno steno med dva človeka. V takšnih primerih lahko samo še Bog odpusti grehe.

Nič nočem reči proti temu, če človek razodene svoje napake in prekrške duševnemu prijatelju med štirimi očmi, da bi prejel od njega tolažbo: da mu bodo grehi odpuščeni, če se bo obrnil NAME z resnim namenom, da takšnih grehov ne bo več delal in svojim bratom storjene popravil, kolikor se da z iskrenim kesanjem in ljubeznivim zadoščevanjem. Takšen spovednik MI bo vedno ljub in drag. Seveda za to ni potreben ravno duhovnik.

Če si takšen domišlja, da ima samo ON moč in oblast odpuščati grehe ali jih celo zadržati, soditi grešnika in se v spovednici pusti imenovati za božjega namestnika, tak je hudodelec in ubijalec duš, ker se samovoljno postavlja pred nebeška vrata.

K tej vrsti spadajo tudi tisti krivi preroki, ki z veliko resnostjo pridigajo naivnim ljudem: "Pojdite sem ali tja in romajte k tej ali oni milostni podobi! Ne pozabite na bogato daritev, pa boste pri tisti podobi dosegli odpuščanje svojih grehov in še druge

milosti.

Tu pravim JAZ: Takšni krivi preroki morajo nekoč prejeti svoje zasluženo plačilo. Kajti ti ne vedo in nočejo vedeti, da je treba Boga moliti v duhu in resnici. Vsi, ki podobno učijo in ljudi obračajo k malikom, so antikristi in krivi preroki in duhovno ubijajo ljudi.

Zaradi tega ne smete obiskovati takšnih krajev, polnih nalezljive duhovne popačenosti.

Ne verjemite, da lahko tam kdor koli najde pomoč. Kajti pomagam lahko edino JAZ, ki SEM večni sovražnik vsakega malikovalstva. Le kako naj bi JAZ podelil kakšni leseni podobi čudežno moč? Če bi jo že hotel komu podeliti, potem bi jo dal pravemu človeku, nikoli pa ne kakšnemu kipu.

Krščansko čaščenje svetih podob je še bolj gnusno malikovalstvo kot tisto starih poganov, ker ti niso poznali pravega Boga.

Notranja potreba po višjem bitju jih je silila k takšnemu zmašilu. Zdajšnje človeštvo pa vendar pozna Boga in ve, da je On edini Gospod, toda kljub temu časti kipe.

Takšni ljudje so podobni božjemu prasovražniku, ki tudi celo zelo dobro pozna Boga, toda namesto da bi ga ljubil in častil, ga zaničuje in sovraži.

Neumnim bo zaradi njihove neumnosti odpuščeno. Nasprotno pa ne tistim, ki vidijo in imajo luč, pa vendar nočejo videti in luč ugašajo.

Jakob Lorber
Zaemlja in luna